

CAMERA FILM præsenterer

VERMIGLIO

af Maura Delpero

Premiere den 18. september 2025

Materialer: www.camerafilm.dk (bruger: film / kode: presse)

Synopsis

Året er 1944 og i den afsidesliggende italienske bjerglandsby Vermiglio lever beboerne i et lille lokalsamfund en tilbagetrukket og beskedne tilværelse, mens krigen raser et sted langt bag de enorme bjergrygge. Blandt byens indbyggere er den store Graziadei-familie, hvor Cesare (Tommaso Ragno) troner som landsbyens intellektuelle pater familias og skolelærer. På hjemmefronten er det imidlertid særligt moren (Roberta Rovelli), men også de tre døtre Lucia (Martina Scrinzi), Ada (Rachele Potrich) og Flavia (Anna Thaler), der holder orden i sagerne, vasker tøj, malker køerne – og har skiftende hemmelige møder i stalden. For mens krigen udvikler sig, gør døtrene det også. Og da desertøren Pietro (Giuseppe De Domenico) ankommer til byen, drages han og Lucia øjeblikkeligt af hinanden. Sideløbende åbner sprækker af svigt, dobbeltmoral og begær sig i den ellers så fasttømrede familieenhed, der i takt med at krigen nærmer sig sin afslutning må kæmpe med opbrud og nye tider.

'Vermiglio' er instrueret af italienske Maura Delpero. Filmen vandt Sølvløven ved sidste års filmfestival i Venedig.

Kvindes fortrolige rum

Ligesom i Maura Delperos debutfilm, 'Maternal' (2019), der foregår på et kvindehjem drevet af nonner i Buenos Aires, er også 'Vermiglio' en film om kvinder, begrænsninger og forventninger fra omverdenen. Og selvom noget af det første, man bemærker i 'Vermiglio', er den ekspansive, maleriske billedside, er filmens grundtone, ligesom debuten, formet af en særlig intimitet og Delperos fornemmelse for gestus og prosaisk virkelighed. Intet sted i filmen er dette mere tydeligt end ved spørgsmålet om Graziadei-familiens kvinder. De er ikke bare et fokus for Delpero, men deres – ofte ganske almindelige – gøremål sender tematiske svingninger gennem fortællingen og bliver selve den prisme, verden anskues gennem.

Når den mellemste datter, Ada, vasker tøj udenfor, er det i fuld offentlighed med alperne som bagtæppe for det hårde pligtarbejde ved brønden. Men brønden er også et af døtrenes fortrolige rum og stedet, hvor Lucia første gang kysser med Pietro, denne gang i ly af natten. Det vaskede tøj ender i klædeskabet, bag hvilket den ellers gudfrygtige Ada udforsker sin seksualitet, for derefter at straffe sig selv ved at spise hønselort i stalden. I stalden malker kvinderne desuden køerne i forberedelsen af morgenmaden bestående af varm mælk og daggammelt brød. Og så danner den tilflugtssted for Pietro, men også for byens sorte får, teenagepigen Virginia (Carlotta Gamba), der fascinerer Ada med sit frisind, når hun ryger cigaretter i smug. Om natten samles døtrene i sengen, hvor de veksler hemmeligheder, håb og bekymringer.

Det er her, Lucia "læser" Pietros kærlighedsbreve, og det kan således godt være, at Cesare er familiens overhoved, men det er kvindernes længsler, skam og håb, der definerer, forbinder og løbende forvandler filmens hjemlige rum. Selv herreværelset, hvor Cesare lytter til Vivaldi og ryger cigarer, fremkaldes gennem den mindste, Flavias, nysgerrige blik. 'Vermiglio' er på den måde en atypisk krigsfilm, der handler om, hvordan de – hovedsageligt kvinder – der bliver tilbage,, holder verden kørende og påvirkes af krigen på afstand. En film, der finder selve sin form, udvikling og dynamik i de kvindelige karakterers blik og fortrolige rum.

Mellem den gamle verden og den nye

Sengen og soveværelset viser også en anden side af 'Vermiglio'. For mod filmens slutning er sengen ikke længere det trange, varme fællesskabsrum, det var i begyndelsen, men i stedet et forvarsel om en mere uvis fremtid. Og som sådan er 'Vermiglio' også netop det: et billede af en verden, der er suspenderet mellem en patriarkalsk, fællesskabsorienteret fortid og en moderne fremtid, indvarslet af krigens afslutning, præget af individuel løsrivelse.

Kontrasten mellem modsatrettede impulser er indlejret i filmen på flere planer. Ikke mindst i Maura Delperos fremstilling af Vermiglios lokalsamfund, der er stærkt forankret i en realisme, som udspringer både af Delperos egen families forbindelse til området og hendes fortid som dokumentarfilmskaber. Interviews med adskillige lokale indgår som fast del af Delperos forberedelse, ligesom flere af filmens skuespillere – heriblandt stamgæsterne på den lokale beværtning – er amatører, der aldrig før har optrådt foran et kamera. Det er denne opmærksomhed på manerer og gestus, der forlener 'Vermiglio' med et neorealistisk skær og gør filmen til et kollektivt udsagn om et sted og en tid.

Kontrasten opstår i filmens billedside, der er langt mere pittoresk. Og det ikke bare i de storslåede landskaber, der omgiver alt fra bryllupper til tøjvask og skolegang, men også i gennemkomponerede billeder af familiens beskedne værelser, hvor små lommer af intimitet, nysgerrighed og humor dukker op, indhyllet i støvede farver og naturligt lys. En malerisk og stilfærdigt overvældende æstetik, der udvider filmens vingeang og iscenesætter en på mange måder universel udviklingsfortælling, hvor den moderne verden banker på og bringer rystelser med sig.

Familiens overhoved, faren Cesare, er et stærkt billede på filmens modsætninger. For nok er han en gammeldags patriark, der tilhører landet og regerer både skole og hjem med en autoritet, der er givet. Men han bifalder ikke krigen og prædiker i stedet åndelig næring gennem sin kærlighed til kultur og musik. Så han køber grammofonplader, selvom ressourcerne er knappe. Han prædiker ærlighed fremfor alt, men forskelsbehandler ikke desto mindre sine børn på det groveste – sønnen Dino (Patrick Gardner) får ikke mange kærlige ord med på vejen.

Da en krise indfinder sig i familien, indser Cesare endegyldigt, at ingen – heller ikke han selv – har den fulde sandhed, og som filmen skrider frem indfinder en distance sig i de rum, han før har indtaget med største naturlighed. En rammende indsigt i en film, der både tematisk og kunstnerisk som få andre er gennemtrængt af et usikkert mellemrum – mellem mand og kvinde, krigen og hjemmet, det specifikke og det universelle, det gamle og det nye.

Instruktørfilmografi: Maura Delpero

- Vermiglio (2025)
- Maternal (2019)

Credits

Cesare
Adele
Lucia
Pietro
Tante Cesira
Virginia
Attilio
Ada
Flavia
Dino
Pietrin
Tarcisio
Giacinto

Tommaso Ragno
Roberta Rovelli
Martina Scrinzi
Giuseppe De Domenico
Orietta Notari
Carlotta Gamba
Santiago Fondevila
Rachele Potrich
Anna Thaler
Patrick Gardner
Enrico Panizza
Luis Thaler
Simone Benedetti

Klip
Kamera
Originalmusik
Producere

Luca Mattei
Mikhail Krichman
Matteo Franceschini
Francesca Andreoli, Leonardo
Guerra Seràgnoli, Maura Delpero, Santiago
Fondevila Sancet
Maura Delpero
Maura Delpero

Manuskript
Instruktion

Originaltitel
Længde
Land/år

Vermiglio
119 minutter
Italien, Frankrig, Belgien/2024

www.camerafilm.dk

Bruger: film
Kode: presse